

Лошо нѣщо е да ся помѣта нѣкой отъ начала-та си когато сѣ правы.

МАКЕДОНИЯ

ВЪСТНИКЪ ЗА НАРОДА

Καίσιμος πρῶτος τῶ σαλευτῆς ἀπὸ τὰς ἀρχαίς του, ὅταν εἶνε ὁρθὸς.

МАКЕДОНИЯ издѣва за сега веднѣжъ на недѣля-тъ въ сѣботѣ. — Цѣна прѣдпла-тѣна за години 4 бѣлы меджидіи за въ Цариградъ, а петъ за по въз на всякъдъ — за шестъ мѣсеца 2 1/2 за въ Цариградъ а за по въз на всякъдъ 3. — За три мѣсеца 1 1/2 бѣлы меджидіи за всякъдъ.

Писма не освободены отъ пощенскѣ платж и маржванія за вѣстникъ не сѣдружены сѣ прѣдпла-тъ не сѣ прѣмѣтѣ.

Подписка-та на спомоществованія ста-ва въ Цариградъ при Редактора и издателя на МАКЕДОНИЯ П. Р. Славейкова при Одун-Канія Н-068. Статіи и писма за об-щеполезны работи помѣстятъ ся безъ пла-тъ, а за частны извѣстія плаща ся по 2 гр. редѣтъ, а кога сѣ повтори по грошъ.

Подписка на спомоществованія ставатъ и при отреденитъ по въз настоятели, които и отговарятъ за вѣстникѣтъ.

ПАНСЛАВИЗМЪТЪ РУССИЗ-МЪТЪ И ЮЖНИТЪ СЛАВЕНИ

Когато Фридрихъ Великий нѣмчаше Помераніѣ, когато Фридрихъ Вилхелмъ III, като сѣдваше дѣлото на славниѣтъ сѣ прѣдѣтъ, нѣмчаше дадениѣтъ на Прус-сіѣ часть отъ Полшѣ, тѣ сѣ основавахъ връхъ общепародното мѣніе на всички Германіѣ, които насърчаше усилията имъ и рѣкопелеше на успѣхитъ имъ.

Виенскитъ Кабинетъ, завистливъ за да сѣ не остави да бѣде надминаѣтъ въ по-добно дѣло, обляваше, чрѣзъ заповѣдъ на Императора Юсифъ II-го че латин-скитъ языкъ въ Богеміѣ трѣба да сѣ замѣсти отъ нѣмскитъ, като языкъ ад-министративенъ и учебенъ.

Австрійското правителство земаше вси-чкитъ възможни мѣрки за да изглади отъ странѣтъ славинскитъ языкъ, но колко-то нападеніе му бѣше силно, толкова противостоеніе бѣше юпачно.

На Чехитъ не имъ сѣ щѣше да оти-дѣтъ да сѣ удаватъ въвъ вѣлнитъ на го-лѣмото германско море, и тѣй случи сѣ че правителството на Юсифа II-го сѣ насилственитъ и безмѣрнитъ сѣ нападе-нія, трудеше сѣ на истинѣ, ако и про-тивъ волѣтъ сѣ, за развитіе на Чехитъ.

Идеята не бѣше още твърдѣ чиста, твърдѣ ясна, но тя вървеше всякой день напредъ, медленно или чеврьсто, споредъ обстоятелствата.

Чехитъ не бѣхъ самитъ които сѣ вѣл-нувахъ; всичкитъ австрійски славени сѣ събудихъ подъ вѣтрѣненіе, и припо-знахъ нуждатъ да сѣ съединятъ за да противостоятъ ерешу общитъ непріятель.

За да бѣде съединеніе пѣлно и дѣй-ствително, трѣбаше да могатъ да сѣ спо-разумѣѣтъ съвършено, нѣщо което бѣ-ше мѣчно по причинѣ на нѣманіе на единъ общъ языкъ. Отъ тукъ необходи-мата нужда да съединятъ въ едно языкѣтъ.

Таквазъ бѣше цѣлта на пракитѣтъ конгресъ, и таквазъ бѣше также, пове-привидно, цѣлта на етнографическото из-ложене въ Москвѣ.

Това имъ нанманіе да сближатъ между нѣтъ разнитъ клонове на единъ и сѣщъ ко-ренъ, тѣзи опытанія а сѣдинятъ въ едно языкѣтъ и литературѣтъ обезпокояваше всякога Германіѣ, за всегда прѣдпа-злѣва отъ Славенитъ.

И тѣй на тѣзи усилия, или по безсѣ-вѣстность, или по незнаніе, отдавахъ е-динъ политический и бунтовенъ харак-теръ, и въ сѣщото врѣме, привѣкохъ въ тѣзи идеи всички Европѣ; като и дадо-хъ да разумѣ нѣкакъ че казашкитъ ор-динъ, въ едно ближно бѣдѣще, сѣ сѣ у-становятъ връхъ Адриатическото море и връхъ Елбѣ.

При всичкото красканіе, при всичкитъ ужасны выкове на нѣмскитъ журналисти-кѣ, при всичкитъ усилия на дипломатитъ срещѣ панславизмѣтъ, Европа остана ра-внодушна.

Но, отъ денѣтъ отъ който Источнитъ въпросъ за единъ заплашителенъ ходъ, Европа начала да сѣ посближава сѣ Гер-маніѣ, и Европа уплашена като Герма-ніѣ, направи, тѣй да кажемъ, единъ по-зивиѣтъ кѣмъ орѣжіе срещѣ ужаснитъ фан-томъ (призракъ) на панславизмѣтъ. На всякъ странѣ и въвъ всичкитъ нѣща, тя не вижда друго освѣтъ русскы интригы, русскы лукаства, русскы шпионы, русскы агенти, и пр. и пр.

Богеміѣ, Моравіѣ, Галиціѣ, Щиріѣ, Каринтіѣ, Карниоліѣ, Славоніѣ, Кроаціѣ, (Хър-ватско) Далмаціѣ, сѣ единъ рѣчь всички

тѣ, офицеры, военны главатары, миссио-неры, и пр. и пр. всички сѣ все русскы. На конецъ, подиръ малко врѣме всячка Европа ще сѣ наводни сѣ Русси.

На истинѣ западна Европа заслужа-ва да ѣ сѣ чудимъ — тя е толкозъ гордели-ва за наукѣтъ сѣ и за прозорливостѣтъ на дипломатитъ сѣ — щото не разбира-ше нищо отъ истинито състояние на въ-просѣтъ и който сѣ сѣдинява сѣ Нѣмцы-тъ за да осѣди панславизмѣтъ и да выка-сѣ тѣхъ: Смертъ на Руссіѣ! Робство за южнитъ Славени.

Сѣ единъ рѣчь, Германіѣ сѣ своето про-дѣлжително понѣмчване, и западнитъ Сла-вени, сѣ тѣхното постоянно противосто-еіе, породихъ панславизмѣтъ. Нѣмцитъ уплашени, уплашихъ въ сѣщото врѣме и Европѣ, който отъ своѣтъ странѣ обвини-всичкитъ южны Славени като наклонни кѣмъ руссизмѣтъ.

Не можимъ да откажемъ че южнитъ Славени нѣматъ съчувствіѣ кѣмъ сѣвер-нитъ Славени; тѣ даже сѣ привързани сѣ тѣхъ сѣ братскы връзки.

По пакъ никога не имъ е дошло на у-мѣтъ сѣрбнѣтъ идеѣтъ да сѣ оставятъ на-расположеніе на русското правителство и да сѣ подчинятъ подъ господарството на Сѣвернитъ Великий Императоръ.

Австрійскитъ Славени показяхъ това многократно и особено на 1848, то-гава когато сѣ намирахъ лице сѣ лице сѣ 50-тъ хыляды русси, които, подъ за-повѣдитъ на Князъ Паскѣвичъ, бѣхъ на-вѣзли въ Унгаріѣ.

Връхъ този прѣдѣтъ, единъ нѣмскитъ вѣстникъ въ единъ отъ членовѣтъ сѣ об-народванъ подъ заглавіе: *Гласъ на е-динъ Германецъ въ Цукунфтъ*, прѣзъ мѣ-сецъ октомвриѣ отъ минѣлѣтъ години, казваше:

“Искать да обвинятъ южнитъ Славени за нѣкакъ наклонность кѣмъ Руссіѣ; но-това обвиненіе е толкозъ основно колко-то онова връхъ русскитъ апостолы и из-мысленитъ рублы отъ непріятелитъ на Славенитъ. Въ сѣщность, нѣма нищо та-каво и нѣй самы сѣмъ твърдѣ добръ у-вѣрѣны за това.

Нѣй сѣмъ въ ежедневны съобщенія сѣтъ славенскитъ сѣ съсѣды отъ Унгаріѣ и Богеміѣ, нѣй имъ вѣвѣрѣвамы дѣцата сѣ за да имъ прѣдаватъ славинскитъ языкъ. И тогава нѣй имамы случай да сѣ довѣ-римъ че тѣ живѣѣтъ за Австріѣ, че тѣ-хното сѣществование не прѣдставлява, за-насъ Нѣмцитъ, никоѣтъ опасность, което и доказяхъ чрѣзъ войнатъ отъ минѣлѣтъ години сѣ Пруссіѣ. Но тѣ искать пѣлно равенство за тѣхнитъ народность, ввеж-даніе на языкѣтъ имъ въ политический-тъ животъ, въ администрациѣтъ, въ учи-лищата. Тѣзи исканія сѣ на пѣлно о-правданы.”

Сѣрбитъ, обаче, срещѣ които сѣ из-дигатъ най-силнитъ обвиненія, които про-въсгласяватъ като най-силнитъ и най-постоянитъ инструментъ на поруссва-ніе, могатъ лесно да докажатъ чрѣзъ актове, чрѣзъ дѣла, най-тѣржественитъ обявленія, че не сѣ никакъ заразены отъ руссизмѣтъ.

Не е ли прочее едно дѣло тѣя невѣзмож-ность на Сѣрбіѣ, отъ установеніе ѣ на княжество, въ продълженіе на всички-тъ войны въ който Руссіѣ е зела участіе?

Кара-Георгіѣ, първий забѣ знамето на независимостѣтъ въ едно писмо датовано отъ Бѣлградъ, 16 Августъ 1809. Това писмо бѣше врѣжилъ проводенитѣтъ кня-зовъ на Императора Наполеона I-го кой-

На другитъ години, сѣщитъ прово-денитѣтъ отиде въ Парижъ сѣтъ сѣщитъ цѣлъ (гледай рапортѣтъ на Шампанѣ, министръ на инѣстранныѣтъ дѣла на На-полеонъ I-ий, сѣ дато отъ 25 майѣ 1810).

Истинѣ е че тогазъ Сѣрбитъ, като трѣ-сехъ покровителството на Франціѣ, не-можахъ да сѣ обявятъ вѣноваты за рус-сизмѣтъ.

Кара Георгіѣ, пзоставенъ отъ Фран-ціѣ, и като не можеше нищо да сѣкло-чи сѣ Австріѣ, припуди сѣ да прѣеме русскитъ защитѣ. По пакъ той високо у-коряваше присѣтствіе на Държавнитъ русскитъ Сѣвѣтникъ Родофинкина въ Бѣл-градъ. И когато Александръ, за награда на услугитъ му, искаше отъ Сѣрбитъ да-го прѣемѣтъ за Господаръ, Кара Геор-гіѣ, отговори сѣ негодование: “Сѣрбитъ сѣ освободихъ отъ иго на Турцитъ безъ царѣтъ (русскитъ), и безъ него пакъ-тѣ ще могатъ да сѣ бранятъ.”

По-послѣ, князъ Милошъ, като възне-годова за гордитъ заплашванія които му-праваше непрѣстатно князъ Долгорукий, проводенитѣтъ на русскитъ царъ, ка-залъ му бѣ: “Господине, ако и да сѣмъ прѣлѣтъ титулѣтъ сѣ отъ Руссіѣ, отъ Пор-тѣтъ или отъ мене сѣ, азъ не припозна-вамъ въ никого права за да го обижда; ако трѣба выѣ да царувате въ Сѣрбіѣ, доуѣсете ми единъ фирманъ; азъ ще сѣ подчиня.”

Всичкитъ нужды черковны книги за Сѣрбіѣ сѣ проваждахъ отъ Руссіѣ и сѣ раздавахъ безплатно. Въ първитъ годи-ны на князуваніе на Милоша, учреди-хъ единъ печатницъ който доставаше и-доставѣ още всички тѣзи книги, и тѣй унищожаваше сѣ единъ отъ най-силнитъ връзки между сѣрбскитъ народъ и Руссіѣ.

Отъ установленіе на сѣрбското кня-жество и до днесъ, младежитъ които, въ сѣрбскитъ училища, побавзватъ най-голѣ-мѣтъ способность, сѣ проваждатъ пове-че-то въ Парижъ; другитъ въ Берлинъ, въ-Віенѣ, и пр. и никога никоѣтъ въ Пе-тербургъ.

Когато трѣба, сѣрбското правителство сѣ отнася до всичкитъ европейскы силы, а пнкога само до Руссіѣ.

Черногорцитъ, отъ тѣхнѣтъ странѣ, кои-то повече отъ всичкитъ другы сѣ при-вържени на Руссіѣ и които ѣмъ считатъ като тѣхнѣтъ естественъ покровителъ, никога не сѣ ѣмъ оставили да има връхъ тѣхъ таквозъ едно вѣлііе щото да-мо-сѣтъ подиръ врѣме да изгубятъ народ-нитъ сѣ характеръ и да станѣтъ Русси.

Като сѣ основавамы на това доказа-тельство, трѣба да припомнимъ това ко-ето бившитъ управителъ и командантинъ на Чернѣ Горѣ, Вуко Радоничъ, пиша-ше на русското правителство, по поводъ за Митрополита Петра Петровича:

“Народѣтъ въ Чернѣ Горѣ и въ Бердѣ не е никакъ подданикъ на русскитъ имперіѣ; той сѣ намира само подъ ней-нитъ правственитъ защитѣ, защото е отъ сѣщото плѣме и има сѣщото вѣтроспо-вѣданіе; но другы връзки не сѣществу-ватъ между тѣхъ....”

Нѣй ще пазимъ нашѣтъ вѣрность и нашѣтъ симпатіѣ за Руссіѣ, но сѣ у-словіе да не сѣмъ нейны подданицы. Нѣй-ще бранимъ сѣ всичкитъ сѣ силы неза-висимостѣтъ който бащитъ ни сѣмъ ни о-ставили, и нѣй прѣдпочитама да изиремъ всинца, сѣтъ сабѣѣтъ въ рѣкъ, нежелѣ да дадемъ най-малкѣтъ частицѣ отъ зе-мѣтъ сѣ за въ ползѣ на кой-да-е силѣ.

Нѣй припознавамы покровителството на Руссіѣ само и само зашто произли-

чинены нито чрѣзъ разитѣ на привиле-гій, нѣма никакъ държава който да е на-шѣтъ законитъ защитницѣ....

Ако быхте направили единъ непріятел-скѣ демонстраціѣ срещу странѣтъ ни, възъ отъ вашитъ граници, нѣй щѣхмы да-противостоемъ споредъ силитъ сѣ. Нѣма-непріятель срещу който да не бѣдѣтъ-готови да защищавамы ненарушимостѣтъ на земѣтъ сѣ.”

Подиръ врѣме, по февруаріѣ 1867, князъ Даниѣлъ сѣсѣа всичкитъ сѣ спеше-нія сѣ Руссіѣ, като отиде въ Парижъ за-да иска на Императоръ Наполеонъ III по-кровителството му и посрѣдничеството му за въ ползѣ на Чернѣ Горѣ. Това-доказва че връзкитъ които сближаватъ-малкото княжество кѣмъ Руссіѣ не сѣ-неразрушимы.

По чюдѣтитъ страны, Черногорцитъ-иматъ пашапорты русскы, французскы или-австрійскы, споредъ волѣтъ имъ. Но сѣмъ-шно нѣщо е да мыслимъ че иматъ запо-вѣдъ или фантазіѣ да не сѣ отправятъ-до другы освѣтъ до русскитъ консулы.

Да додѣмъ сега за Бѣлгаритъ:

Тѣ кажи че не сѣ показватъ наклонны-на единъ прѣувеличенъ руссизмъ.

Ако и русското правителство да е о-бѣщало голѣмы помощи, да е направило-голѣмы ползы на Бѣлгарското прѣселеніе-обаче нѣй не сѣмъ означили никакъ нѣ-кое значително теченіе на прѣселеніе.

Инакъ, въ тѣзи матеріалны условия, ако-Бѣлгаритъ имахъ за Руссіѣ тѣзи на-клонность за който ги обвинява запад-нитъ печать, нѣй не щѣхмы да сѣ чу-димъ ако видѣхмы днесъ пусто отече-ството на Борисовцитъ и Шишмановцитъ.

Какъ тѣзи Бѣлгари, които не пѣтъ да-направятъ съюзъ сѣ никоѣтъ клонъ отъ сла-винскитъ фамиліѣ, отъ страхъ за да не-сѣ погълнатъ отъ нѣѣ, какъ ще отидѣтъ-тѣй безумно да сѣ хвърлятъ въ руссизмѣтъ?

Миналата година, бунтовническийтъ-бѣлгарскитъ комитетъ прѣкаше единъ про-кламациѣ отъ който нѣй ще обнародва-мы слѣдующитъ редове:

“Сѣрбитъ и нѣй, сѣмъ отъ сѣщитъ-крѣвъ, отъ сѣщото вѣтросповѣданіе, и за-това, не може да сѣществуетъ между насъ-друго освѣтъ братство, пріятелство и-любовъ.

Бѣлгаритъ, обаче, трѣба да иматъ тѣ-хнитъ собствениѣ сѣдѣбность, тѣхнитъ-собствениѣ закони, тѣхнитъ частны у-чебны заведенія, равни сѣтъ Сѣрбитъ. Сѣрбитъ не трѣба да станѣтъ Бѣлгари, нито Бѣлгаритъ, Сѣрби.”

Израженіята на официалнитъ Бѣлгар-скитъ органъ, “Дунавска Зора,” сѣмъ о-ще по-ясны:

“Нѣй отбѣсвамы, казва този листъ, сѣваніе на разнитъ славенскы фами-ліѣ. Нашата программа сѣ състои цѣла-въ тѣзи думы: Ако правителството ко-е-то положи началото за освобожденіе на-оттоманскитъ Славени, направи това-сѣ цѣлъ да ни подчини подъ властѣтъ-сѣ, всичкитъ му усилия сѣмъ осѣдителны, и то не ще може никога да намѣри сѣ-участници изъ между Бѣлгаритъ.

Нѣй принамамы пріятелскитъ и братскы-тъ чувства между славенскитъ народы, но-никога сѣваніе, и още по-малко-подчиненіе имъ подъ единъ само славин-скѣ фамиліѣ.”

Тѣзи дѣла, тѣзи обявленія на началѣ-сѣ достаточны, мыслимъ, да докажатъ че-никога Славенитъ особно южнитъ Сла-вени, не сѣ помислили никога да сѣ вѣ-ѣтъ въ нѣдрата на Руссіѣ.

Нигдѣ не може сѣ намѣри на единъ по-

βελήσεις καὶ τὰ βουλεύματα τοῦ μέν καὶ δεῶς, καὶ τῶν ἐν Φιλιππουπόλει ἐκλεκτῶν, τοῦ Εἰρη-
νουπόλεως καὶ τιῶν ἐνταῦθα σιθασμίων λογά-
δων ἐβήρουν καὶ θερεύουσιν ἐν τῇ πόλει ταύτῃ
ὡς καὶ ἐν ἀπόσει τῇ Βουλγαρίᾳ πᾶν ἄλλο τι
παρὰ τὴν εὐστασίαν τῶν κατ' αὐτὰς ὀρθοδόξων
Ἐκκλησιῶν, παρὰ τὴν θεραπείαν τῶν πνευμα-
τικῶν καὶ ἡθικῶν ἀναγκῶν, παρὰ τὴν εὐλογίαν,
τὴν εἰρήνην καὶ τὴν χριστιανικὴν καὶ ἀδελφικὴν
οἰκοδομήν, τὴν ἐν αὐταῖς Χριστιανῶν ἀπαντα δε-
ταῦτα μέγαν τῆς ἐν Φιλιππουπόλει προσηλαζο-
μένης ἀνάγκης τοῦ πικροῦ πώμματος θέτουσι μίαν
κηλῖδα περισσώτερον ἐν τῷ ἀγνώ καὶ σεβασμῷ
προσώπῳ τῆς Μ. Ἐκκλησίας καὶ οἰκοδομοῦσιν
εἰπε περισσώτερον ἡμᾶς τοὺς ἐντεῦθεν καὶ καθ'
ἀπασαν τὴν Βουλγαρίαν θεατὰς ὅλης ταύτης τῆς
ἐνταῦθα τε καὶ αὐτόσε κωμωδίας καὶ ἐμπροσθε
τῶν θείων καὶ ἱερῶν ἡμῖν πραγμάτων παιζομέ-
νης ὑπὸ τῶν προσώπων ἐκείνων, ἅτινα εἶδει καὶ
συμφέρον εἶχον νὰ δώσωσιν ἡμῖν πρῶτοι τὸ χρι-
στιανικὸν παρδείγμα τῆς ἀπο τούτων ἀποστο-
φῆς αὐτῶν ! ! !

Ἐπιθίμουον πολὺ, Φίλατέ μοι, νὰ εἴχωμεν
καίρῳ περισσότερον διὰ νὰ συζητήσωμεν ἐτι
καλλήτερον καὶ πλατύτερον τ' ἀντικείμενα ταύ-
τα, ἀλλὰ τοῦτον μὲν ἔχοντες, καὶ τοῦ Ἑκκλη-
σιαστικοῦ ἡμῶν ζητήματος τυγχάνοντες ἐν τῇ
παρρησίᾳ τῆς ἀλλαγῆς τῆς φάσεως αὐτοῦ, καὶ
περιμένοντες ἀπὸ τὴν εὐθιδικίαν τῆς Σ. Κυβερ-
νήσεως ἡμῶν καὶ τῆς Μ. Ἑκκλησίας, ὅτι αὐτοὶ
θέλει ἀποδοθῇ καὶ μία τὴν δικαιοσύνην εἰς τοὺς
ἐν Φιλιππουπόλει ἐμογενεῖς ἀδελφούς ἡμῶν, ὡς
καὶ εἰς τοὺς τὸ Βουλγαριεὶ ἐθνὸς χρεωστούμεν
ἀμφοτέρω, ὡς ὀρθοδόξα τέκνα, ἀποκαλύπτοντα
σήμερον οὕτως αὐστηρῶς τὰ γυμνά τοῦ Νῶε νὰ
υποδείκνυμεν εἰς τοὺς πᾶσι πνευματικεῖς πατέ-
ρας ἡμῶν, τοὺς σίτον ἠπλωμένον ἔχοντα, ὅτι
πολὺ κακῶς νομιζοῦσιν οἱ τὸ Βουλγαρικὸν ἔθνος
εἶναι πολέμειον καὶ ἀδίκωρον ὥς πρὸς τὴν τι-
μὴν καὶ τὴν ὀρθοτομίαν τῆς Μ. Ἑκκλησίας.

— Видѣхмы и въ Туркы программѣхъ на Галага-Сарайскыиъ лицей, четохмы и въ неиъ за факултативного въ лицейтъ прѣподаваніе както на грѣцкыиъ и арменскыиъ така и на Българскыиъ языкъ. Но колко останалыиъ смаяны и зазудены като имамы случай да видимъ същѣхъ програмъ на това училище, — печатана на турскыиъ языкъ и раздаванъ даромъ отъ училището за увѣдомленіе — и да четемъ въ неиъ че факултативно прѣподаваніе ще яма само на изыщгъ грѣцкыиъ и арменскыиъ!

Ако това е нѣкакъ по погрѣшкѣ станало не е нищо ще кажемъ ный, и въ надѣждѣ за поправленіето и бързѣхъ да яскѣмъ прошкѣ за това дѣто му струвами приказкѣхъ; но въ сѣщѣото врѣме ный не можемъ да скрѣсѣмъ дълбокото оскърбленіе което ни снамѣрѣхъ при посѣщеніето на отиратителнѣхъ мѣслѣхъ да не бы вѣстиницѣхъ да ни играиѣхъ пакъ нѣкой и-грѣхъ, да не бы да ни лъжатъ, каквото си ни-мѣхъ обычай по нѣкоѣхъ да правѣхъ такѣхъзы усилителныиъ манѣхры.

Намъ всякой день почти ни прибавятъ въ очинче русизуемы, често си позволяватъ даже да ны клеветатъ че страннѣе отъ Имп. Правителство, и всякога нашѣтъ добромъисменикъ съ това пекатъ да ся подобратъ прѣдъ правителството като го лъжуваатъ да ны стегне юздытъ за да ны оттегли ужъ отъ Русіи и ну даватъ най-добрыя уроцы какъ да ны държи за напрѣдъ за да ны сблизитъ при себе си. Безъ да обещавы себе си на най-малко повинны въ първото, както и ны най-малко протавны въ послѣднето, ный же кажемъ увѣрительно че то, сирѣчь сблизеніе е най-желателното иѣщо за всячыхъ тѣзи на колыто на сърце лежи доброто на народѣтъ ны, доброто на отечеството, тѣй както го разбиратъ просвѣтненнытъ умове на державѣтъ. Но какъ же ся постигне това сблизеніе на народноспитѣ при такъвъ очевиденъ ущербъ на единѣтъ тѣзи народности? И какво друго показуе, ако бѣде истинно, това обидното за насъ исключеніе на Българскый языкъ отъ Личейтъ въ който на грцкыйтъ и на арменскыйтъ ся допуша едно какво да е мѣсто? Ако не бы ставяло това прѣдпочитаніе на грцкый и арменскый языкъ тогизъ и ный нѣмаше що да кажемъ, но при допущаніе на языцыта на съподчинитѣ намъ народы, прѣлебръгваніе то прѣзрѣніе то на нашійтъ не може да не бѣде оскорбително за насъ, и ный не може да ся не попытамы защо да е исключенъ нашій языкъ?

Лошъ примѣръ ще да е тойзи ако бы да ся
 мысли че грѣцкыйтъ лзыкъ ся допуша за-
 шото Грѣцкѣ выкахъ и ся кѣрахъ публично
 а Българскыйтъ е отпикнѣтъ зашото Българ-
 тъ не ся обадихъ. Ный отъ все сърдце же-
 леемъ шото нашитѣ съотечественици да не
 земжъ за урокъ грѣцкѣтъ безочидность въ
 терпаніе на законно право и въ домогваніята
 да сѣмъ пѣры въ всичко, желателно е обаче да не
 имъ ся даваще и поводъ за такыизъ дошманія

— Въ вѣщныя вѣконъ вѣснницы бѣхмы чеди
че сребсыкы кнѣгы наводили перграничнѣи
страны на Сърбій и Македоній за да си раз-
давать даръ на училищата. Това потвърдяватъ
и нѣши вѣконъ отъ тѣзи страны допи-
скы. Ако тѣзи жнныя благодѣляя ставажъ прѣ-
дѣ годны когато пуждытъ ни за кнѣгы бѣх-
най-поштителны...

вать тѣй както подирѣ Великденъ чреноу йи-
це тѣ, не показываѣ освѣтъ силѣтъ и задныйтъ
умъ у нашихъ съсѣдны и съплемени братія,
и како такыѣзъ които изобличаваѣтъ въ нечи-
стѣжъ и своекорыстѣжъ, тѣ не правѣтъ освѣтъ
да заченавѣтъ недоувѣріе и да раждатъ ненависть.
Нищо по-умзрино и по-отвѣратително отъ то-
ва дѣло да искашъ да тровишъ бѣлнытъ съ
хѣбѣтъ що му го давашъ въ видѣ папрѣхранѣжъ.
Сърбию наистинѣжъ за насъ да я разоча-
роваемъ въ братскыѣ чувства и назападнытъ
нашъ едновѣрцы и съзалеменницы, и эако да ся
видишъ изъгнаны въ мѣстѣго спъ зъ тѣхъ че-
сѣ способны за чувства по-възвышны. Това
не сѣжъ ни мысли ли дѣла на векодушнѣтъ
народѣ, но сѣжъ дѣла на подлость, нисмъ шлекуды
на шарлатанскы патріотизмъ коптоказалѣтъ о-
бразѣтъ на тѣзи които искашъ да я служаѣтъ
съ тѣхъ.

— Сръбскійтъ *Сельмовидъ* като съобщава
вкратко съставленіето на държавниѣтъ Сѣвътъ
въ Турско казва че той ся състои отъ 63
члена отъ които 44 моаметани, 3 ерменци
(5 отъ католицѣтъ и 5 отъ Грѣріанциѣтъ),
6 грѣци, 1 Българинъ, 1 маронитъ и 3 Ев-
вреи, и още че между 13-тъ члене на вър-
ховното сѣдобище ся намѣрували 1 грѣкъ 3
ерменци (2 католи. и 1 грѣгор.) и Българинъ
прибавя лукаво че и въ дѣлѣтъ пѣзи надле-
жителства Българи были нарѣно въ ма-
лъкъ брой а Бошнаци нѣмало и единъ. Въ
истиниѣтъ вѣстникъ прѣди мѣсецъ нѣщо, една
допискѣ изъ Старъ Сърбіѣж (!) ато ся ко-
снуваше до истинаѣтъ въпросъ пазващесе
ся съ роптаніе нѣкакъ противу Българѣтъ че тѣ
затуляли ужъ залъ себе си сръбскѣтъ насе-
ленія въ Турско и онеправдавали гѣ нѣкакъ като
гѣ прѣдставителствуваи въ своеи сѣ наро-
днѣ нѣх. *Сельмовидъ* е пацстанъ по нѣкога
твърдѣ чопоренъ въ патриотизмъ си.

— Късно получихми миналѣтъдѣльнѣ едно писмо отъ Видинъ въ което ни изгавѣ поведѣніето което тамо дръжѣи спрямъ Н. Прѣосв. Г-на Ангима, новоспретавенныйа тѣхъ отъ Гръцкѣтъ патрирѣхъ владыка. Но оноеже върху това ся вече нѣщо и рѣче, намъ остава сега осытъ да похвалѣмъ съотечествинницѣтъ си Видинцы, както за честолюбивахъ и додълбавѣтъ имъ поставѣхъ въ дълбоко и възрастѣтъ и за почителното и достоѣпното имъ обясненіе спрямо недостойностѣражѣщѣтъ архіерей гостѣ тѣхенъ. Тѣ показахъ вънъ примѣръ на разумно поведѣніе толкѣмъ почте достопохвално споредъ кождото поведѣеи на Черквѣтъ ся показа ожесточително тѣмъ тѣхъ какво и кѣмъ всичкѣтъ Българскѣтъ арьодѣ. Желаетъ убо и за напредъ да останѣ при тѣзи си народни и общечеловѣчески чунѣа.

— Друго едно писмо от тойзи гдѣ, но отъ страшенъ и въкой търговецъ писано, каъ ни съобщава и въщо за тържественното празнуваніе на народниѣти ни праздниѣти и въ тойзиградъ дава ни съвършенно радостното извѣстѣза доброто устройство и успѣхъти на училища въ Видинѣ.

— Единъ дописникъ отъ Свѣщовъца ни твърдѣ неблагопріятны свѣдѣнія за поведѣтіе на въкой си взаименъ учитель въ тойзигрѣ. Ный не познаваниъ тойзи си дописникъ но нмы причини доста да върваме това що ни вѣа, и отъ което ако само полвината е исти, то така заслужава да ся иснуа и съ врѣмѣа си намѣри цѣръ на злото. Ный искамапрошижъ за тѣзи бѣдишки, но свѣдѣніята сѣ тѣзъхуителниъ що то като неможахи да ги печатами, неможахи и да ги замѣчаниъ и де обрнеши вниманіиъ на достоночтениѣтъ Свѣвскиъ граждани. А на непознатиъ си допискъ прѣпорѣчваниъ умѣреностъ, защото такви обвиненія неможатъ освѣнъ, като оклеветанія: ся сматрѣтъ.

— Когато на връщаніе пристигли въ Руссе имяхъ удовольствіе да ся науче ностѣ-
дствіе на писаниитъ ми въ Македія за Вар-
ненскіитъ мюфетшинъ (вижъ ... й брой на
Македонія) той былъ привыкании строго
гдѣхъ за несобразното съ званію си по-
веденіе, азъ неможахъ да ся нерамъ като
видѣхъ че пѣтигъ ми заблѣжжъ зели въ
вниманіе и послужили за поправке на едни
неисправности а още повече като мѣдахъ че
гласността тая споредъ Хайреддинъси *свят-
лижъ* която е *най добрыйтъ* отъ *всичкитъ*
законодатели и *най силныйтъ* отъ *всичкитъ*
законы (вижъ 27-ый брой на Македія) захваща
въ нашегъ отечество да пріиися онтъ ползи.
Отъ тойзи примѣръ насърченъ азъ осмѣлявамъ
да обнародвамъ и друга една мюфетшижъ
неправдъ и то не въ Варжъ но въ сѣжъ столи-
цѣ на дувинскъ изглежъ — Руссе

Една сугрина прѣзъ Май сѣмъ прѣзъ
мавридовъ ханъ, еднѣтъ отъ усненскыѣ
мофетишъ ефендизеръ доиде на мѣгнѣтъ та-
мо дѣто каруцеритъ и като вѣлѣ всици
другѣ турци и татари праздниѣ дни сирѣ съ
прѣзъ едничныѣ каруцеритъ бѣларитъ, може
едно около 18 години, което вѣрѣе трима
души да ги носи ибѣждъ, тоѣ му прѣсече
пазларѣжа и искаше да съ кача каруцѣжъ
му да го носи ибѣждъ. Може отричаше и
му съ моляше да му неразвалѣ пазларѣжа, но
тоѣ безъ да го сѣлуша отпѣлѣ ешеритъ и го
качи съ на волата му съ насилѣния заповѣлъ
и показванѣ на кѣлѣча съ да гозѣ таѣ дѣто
иска той. Мождето скочи отолата и не-
рѣчаше да го вози, мофетишѣ еѣзе и тоѣ
отъ волата да гони мождето ко като леко,
бѣгаше и съ вѣрѣе между другѣ каруцеритъ

сѣхъхъ на прѣдстоящитѣ зрители засраменъ
и ядосанъ да го остави съ псувни и заканъ
и да ся качи на другъ каруѣ.

На другой день почти по сжиготу вѣтру, смѣжаста сѣбѣ ся подновява, смѣшный мюфетинишъ, прѣдъ истинъ кола дохожда и като ся качва на колата спѣра да улови момчото за да не побѣгне и тѣй принуждаваше го да го носи вече не знаахъ кѣмъ. Момчото условно така като нѣмаше по да стори управя конѣтъ и гы пуца на възъ другъ странъ, както смѣящецъ ся казувахъ другыя каруцери. На това мюфетинишъ зе да вына да ся кара оше и да го бѣе съ ювруцы но то толкозъ повече правеше конѣтъ да припакътъ все на възъ другъ странъ шото мюфетинишъ ся принуди да скочи отъ колата и да го оставя.

Това беше пакъ сутринтъя, вечертъя азъ заръчяхъ да ми хванѣтъ кола за да пѣмъ да ся расходѣмъ до общитѣ градини, излѣзе че колата изитъ бѣхъ ми хванали бѣхъ на това момче, и азъ като шѣхъ да ся кача забѣхъ-жихъ му “да ми ненаправишь пѣкой уронъ като на мюфетиншъ ефенди озарванъ? — че *тамъ* нѣма то, ако си и ты такъвъ да не пламашъ. Че исплашали той, попитахъ азъ?

Ако плашаше щѣхъ ли да му правѣхъ тѣжн пакостъ? на ли ни е това работата, но той иска безъ пары да го възмъ, а че яма юкъ.

Това истиннхъ ли е не е ни незнайхъ, но друго то е цѣла истиннхъ защото не млго каза нѣкой но го видѣхъ съ очитѣ си.

До шесте, седем часа далеч от Цариград, в Дерконишката епархия във виазът чатаджанска и буюк-челемджийска намѣрват ся доста села Български, между които ся отличава селото *Чулак* или Паницхово, както по будността и работливостъ на жителнѣ си, тъй и по това че то първо отъ всички други околии села ся събуди и прѣаприе да въхвърли гръцкыйтъ языкъ отъ черквѣтъ и отъ училището и да въведе Българскыйтъ.

Чедлигъ нѣкога си отъ 5-6 къщи, а сега вече село отъ сто къщи. Чаканча спокійно отъ всякъ другъ страна, степе на едно съ други тѣ околии села отъ своеволѣта на паричанитѣ курджии и върлы арнауты, на които буйствата по тѣзи отстранени и затѣгнени мѣста пѣматъ граници. А най много тегзали тѣ отъ нѣкога си Соломана курджий на Тузулакъ-Чуфли.

По прѣли той като погнахъ да бѣе нѣкого си Вѣлка Коюмджійскій си видѣвъ че не ще го стигне започнѣхъ съдѣе него жьзхъти си и го ударила та му разсѣвъхъ рѣжката. Тойси Сюлюманъ нагласенъ съ други нѣкои арнаути куруджии, които варадди царскѣхъ вѣрби по тѣзи страна, цѣли недѣли наредъ обржжени съ пушки и пищовы обыкаляли селото съ намѣрѣние да извардѣтъ да откраднѣтъ нѣкое момиче и най постѣ като не сподучили, Сюлюманъ си извардѣлъ *агитѣ* видѣ мохтарина Ивана Костова като го видѣ на убиваніе, уж че той бѣлъ причинѣ дѣто тѣ не могли да откраднѣтъ момичето.

Другъ пѣтъ срѣща нѣкого сп Вѣлка Никова съ колата му и защото не му сж отбилъ отдалечъ се колата отъ пѣтътъ бѣйна го съ ножътъ добръ-добръ, но като не сгава *панаѣтъ* съ това улава да му съсича и колата на пѣрчета.

Сера прѣдѣ нѣколко дни пакѣ безъ никакавъ причинѣ въ село прѣдѣ толкѣтъ, челоуѣцы той скопчили да бѣе съ ножеѣ съ Ивана Москоуду: поставъ му рѣкати, зашто други нѣкоп турцы скопчили да го отарѣтъ, той извѣдѣтъ пишоуѣтъ да го добѣе п едѣва могли да го забранѣтъ п прокыѣтъ отъ буйного му мнѣнѣе.

Седеишь не веднѣжь съ ся жалували про-
тиву него и на мѣстныхъ власти и на кехаята
му и на чюфинкь сайбіята, но не съ были
честиты да видять себеси освобождены отъ
тойизъ малѣжь мучитель.

„Пажникът много работы можить да разберить, и добри и лоши, като пажувать, пулить и патвить свекакви.

Отъ две работи лоши едната по-малу отъ другата битиещемъ, тъйж е най-добра. Жалбата е лоша и солзигъ се лоши, защото отъ жалбата изливеть, а отъ тѣ двѣ лоши коиѣ е по-добра, по-малуту, сирѣчь солзигъ, защото чрѣзъ нивъ плншещемъ утеселвигъ жалбата, какъ тови е познато всекому за това на жалбата человекъ не е страотно и да поплачить. А имать человекъ, който като ни една солза заронивигъ, тогава велики, онъ мажко сърдце носигъ, не сакагъ да знангъ отъ жалби, но нему солзигъ оставнащемъ въ сърдцето му, му истдсгъ джигиергъ и така соврѣменно отъ кахъръ си умиратъ: за това питаете Госп, точа ли е по-добро, или да си поплачить? моето мненіе е това чи да си поплачигъ е по-добро.

Горніовъ обаче примѣръ изашеаго прѣдъ очн, зедихъ перого си, чрѣзъ вѣстникъ въ да се истуша, отъ какъ ше ви обява, млчно-ишнъ когто сѣдѣватъ колы Охридското окру-жїе, отъ день на день по-доши. Съ вѣсътъ ан-тиканонически споредъ сегашныхъ обстояте-ства при тихихъ царскы дни, совсемъ проти-внъ на миролюбивытъ зповѣди отъ августѣй-шый нашъ царь Султанъ Абдулъ Азизъ, Него-во В. ката день дѣвать страшни заповѣди, за-тишнѣната и рѣзкоутъ на покориѣта негова-райъ, и за това длжнн сме да молимо вып-ного Бога да го укрѣпнть царствоваго негово-до вѣка, заповѣднть отъ негово В. гърмеетъ да сѣдѣтъ въ ИМПЕРІАТА негова. Но когдѣ

Встанькътъ ли какви убийства спанжали въ о-хридскыѣ мѣста. Забѣлѣжи обаче че пажъ си сѣдѣвать, и за да мѣе казаніе токо и увѣ-рительно, трѣбите да ти докажа по-главнѣио ми-све нешо, какъ шо разбрѣхъ на пѣтуваніеио ми.

Въ врѣмето отъ грозѣбране потемъ дѣт седмци уше како врие въ бочкитѣ, Гюмрюкчите шетаатъ отъ кука (кащѣ) въ кукѣ за да пишеатъ, влегаетъ по станиѣ (оданѣтѣ) по сѣргени долапи, ако тѣ криѣ въ мутзани тѣ и тамъ ше бараха, въ племни да неимаетъ негдѣ скрѣяно вино и ракиа. Въ пишеинѣ кѣвъ за смислетъ така пишуватъ, и на павслепиотъ единъ товаръ ако яматъ него шо съ просейне го добѣтъ и него ше му го пишѣтъ сѣдѣ шесть седмци отъ пишвейнето нѣмъ шо ватитъ по кащитѣ съ джандармѣтѣ, како видѣтъ домакѣинѣтъ съ булката си съ майкѣ си съ сестра си съ своето домочадѣ, како си ручатъ на тѣрпезѣтъ въ стѣнѣтъ, ето си го пузигъ въ нѣтрѣ до тѣрпезѣтъ седнатъ пакѣто джандармѣта и ако парѣци има да му дадѣтъ ами я сѣнтѣ, ке му се истанѣтъ отъ шѣтѣта, а ако не, зараде та во темница, съ карѣи не и съ посуение по глава по шѣя ке и тикнѣтъ въ темница, и така въ единѣ мѣсецъ ше изберѣтъ сичкѣтъ парѣ, безъ да е продалѣ една ока вино, и собсемъ оти знаятъ бѣската да му е истекла все ни единѣ димѣ останѣло вино, за стопанѣтъ. Какви въ градѣтъ имѣ, ами по седѣта тѣе знаѣтъ кутритѣ, единѣ два прихѣтра и за тамо ше ти кажа. Дебарѣа, окружие охридско, петъ часа скраѣжъ отъ градѣтъ сичкѣтъ села се Българи, тамо го имѣтъ десетѣокѣтъ Етежъ ага отъ Дебарѣ, който се голѣмѣ майѣ го берѣтъ. Наприхѣтрѣ, ше го скѣचितъ на гредитѣ въ конюшницѣтъ ѣму па послѣ съ сѣламинѣ чѣлъ ше му удритѣ отъ доле, и ше му рѣчитъ, е добро тѣе така, платѣтъ кутритѣ сѣлаѣтъ, и после съ едно такѣво условѣе ше го сметнѣтъ што за едно кило двѣ да платѣтъ на гужно на $\frac{900}{100}$, той знаѣтъ сѣдѣне, му одѣтъ волѣтъ, бивѣдѣтъ, овцитѣ, конѣ зитѣ и прочее.

Въ село Койнско Елшжи, пешияни два ча-
сана пдажъ отъ градътъ нмъ, единъ джандарма
Узунъ Ахмедъ като го пратили въ горѣрече-
нъ селца за збирание на даноциътъ царски,
како отида по селата първо ке поийлатъ прѣ-
сна паспалническа погача да му направетъ, ко-
коши, яганца, рания, па послѣ като ше се я-
іаидитъ, ке и ше гонитъ за пары, и тие като ке
го могаатъ мишно, да почекатъ за малу врьне
тіе ше и донесетъ, той като несагаветъ, ше
скокнитъ тогава и ше пздаватъ ятагантъ, по
глава, по шій ше источитъ и така полузирени
ше сторятъ нето на друго село въ друга къ-
ща. Въ Локучарай единъ часъ и полскара отъ
градътъ двоица како и вьрза на единъ стѣнитъ
еднощъ се една тояга немплостно, той самійтъ
и умьодуши, и доста врьме лежаха болны.

Въ село Влатино кождабашята на 25 марта и го опраха съ пистовъ. Въ Охридъ на 31 марта и първъ день Великъденъ като си излезеа отъ църквѣтъ християнскѣтъ отъ второ въскресеніе, многу лечювани какъ що е първъ день Великъденъ си зедоха тапани за шенлъкъ ла сторетъ, спореаъ царскѣтъ заповѣди, ето ти двѣ три лѣца турски слѣаъ мако врѣме згарме пишовъ въ нѣхнѣтъ и обайца отъ Християнскѣтъ съ изречеіе на раката по еднѣкъ прѣстъ на послѣ заштоу увагіа детето, десетинна и повече отъ християнчината и турѣха въ темници, на първъ день Великъденъ та дури до три седмици, отъ какъ християнчината рекоха чѣи нѣ сме кабатліи, та така испадѣха.

Четыри часа скраімъ отъ градѣтя, на 2 майї
единъ селіакъ отъ свинища въ село Буково го
опреха.

Прѣвъ нѣколко дни 4 часа скрай, къмъ село Калища опраха единъ пиццаръ, защито който каго го ватія дебринитъ въ Добъръ та ния из- бега безъ да платѣ откупъ па за това на го- дина та се оира. Молиме царската сила, и ми- лостината негова да посѣтитъ тамбашнитъ хри- стиани.

Неврокопъ, 20 май 1868.

Господине Редакторе на В. Македонијџ!

Драмскія владина Агатагелъ, който явявалъ година като ся пригответоляше да иде въ Паригралъ за членъ въ Патриаршескитъ Синодъ пригласилъ обшо отъ Пашитъ (сега мутешеринитъ) Серескый иъсъ попиталъ какъже человекъ или въ Неврокопъ за епископъ, който назначилъ Неврокопскитъ Българи за бунтовници противъ царското правителство, и изпратилъ подписана Мазката отъ Неврокопъ за въ Сересъ и за въ Солунъ да ся подпише и въ Паригралъ да ся испрати, и да ся представятъ и нажакъватъ като бунтовници отъ честното правителство невиннитъ и збърнитъ му поданицитъ Неврокопскитъ Българе само и само защо отъ прѣе желалъ да вътвърдѣтъ Българскя служба въ църквата и училище Българско. Благодарение убо на изното поведение ни Сересскія Паша, който разбралъ чи е лужива клевета и неправедна Мазката и ѣкъ задржалъ. Коека разбериатъ защитницитъ на Драмскія Владика, ни Епископътъ, и ни Протосингелътъ му по правитъ тѣхъ, котри като съблѣхатъ невиннитъ Българе въ Неврокопската казнь, не мой де кажаъ за Драмскитъ Зиписки Българе, да ни сж проповѣдали некоиѣкъ слово божие на Българскя языкъ на духовното стило, което дойтъ и стрѣжатъ колко можатъ и искатъ? Иегово просвѣщенство Г. Агатагелъ напредъ кога служилъ по селата възвасанѣната посѣтъ естѣнитъ казуаше ѣи славянски, и сѣмъ прижиканѣше Цесарю и говорелъ ивъ "Въ сѣте Българе, и треба да четете Българскы". А по-сетне които зѣме помилъ *Филѣтѣмъ* само отъ Неврокопската казнь 70 000 грошене, зѣвѣтъ да служи само по елисини. Зѣвѣнитъ иже само ослъ, като казвалъ *α Κόμης, Κύριε ἐπίσκοπε ὁ ἐν οὐρανῷ* въ второ казвалъ "Господи Господи...", а като му на ухътъ дошло, чи е гонителъ на Българскія языкъ, и трите пѣто казвалъ по Елисини.

Неговый епископъ Христоволскый Г. Тирелій строгий
запрещая по селата на

